

какъ само ние да не ги срещнемъ, да го вземе дяволътъ! — отвръщаха другаритъ му.

Какво дирѣха тия непознати? Дали преследваха нѣкои люти кърсердари, отъ които сж пишѣли млади и стари? Или пъкъ дебнѣха тежки търговци да грабнатъ имането имъ?

Една ранна утринъ, когато вървѣха между високитъ дървета по една малка пѣтека, всички чува глъчка отъ гласове на много хора. Младиятъ момъкъ за мигъ се покатери на едно дърво и устреми орлови очи по посока на шума. Не далечъ отъ себе си той видѣ на малка полянка да почиватъ десетина турци, въоръжени отъ глава до пети. Тѣ се бѣха разхвърляли, лежеха безгрижно, или седѣха подпрѣни на голѣмитъ джбове и нѣщо си приказваха. Момъкътъ се спусна на земята.

— Десетина души сж. Приличатъ на турци. Но може пъкъ да сж ония, които ние диримъ. Трѣбва да разберемъ!

И малката дружина се разпрѣсна въ верига. Хваналъ оръжието си въ ржка, готовъ да стреля и при най-малката опасностъ, всѣки пристѣпяше дебришкомъ. Малко напредъ отъ турската дружина стоеше подпрѣнъ на пушката си единъ отъ стражата. Той гледаше два орела, които се извиваха надъ главата му. Но внезапно чу шумъ отъ

стѣпки. Вдигна пушката и се приготви да стреля, като извика съ цѣлото си гърло на разположенитъ за почивка свои другари:

— Стоименъ войвода, бърже елате насамъ! Иде нѣкой.

Но какво стана? Въмѣсто да изпревари и почне да гърми, малката дружина скитници изведнажъ прибра пушкитъ си на рамо. Всички подскочиха като зайци отъ радостъ, засмѣха се до уши, закрещѣха и хукнаха напредъ. Изненаданиятъ часовой бѣше сложилъ прѣстъ на спусъка и се канѣше да стреля, когато шестимата единъ презъ другъ почнаха да крещатъ:

— Отъ кога ви търсимъ, братя? Вие ли сте били? Ние ви взехме за турци и безъ малко щѣхме да ви пратимъ по единъ топъл куршумъ. Да живѣй. . .

Младиятъ момъкъ прѣвъ се спрѣ предъ водача на четата. Свали калпака си и съ сияеще лице се обърна къмъ него:

Азъ съмъ Христо Македонски. Тия сж мои другари: Георги Ковачлиятъ, Пенчо Маджара, Манолъ Наковъ, Георги Чобанчето и Андрея. Омръзна ни, брате, това черно теглило. Коя кжща не почерниха поганцитъ? И ето, ние идемъ при тебе да ни вземешъ въ дружината си, войвода. Искаме да отмѣстимъ на кръвопийцитъ. . .

Стоименъ войвода се изпѣчи, смѣлъ и гордъ като балкански орелъ,